

Pionieren en de nadelen

Ik heb het maar even opgezocht in de Wikipedia, de definitie van pionieren: <https://nl.wikipedia.org/wiki/Pionier> en het klopt wel:

Kenmerkend voor het werk van een pionier (het zogenaamde *pionieren*) zijn de ontberingen die men ondergaat en de grote inspanning die men zich moet getroosten omdat allerlei voorzieningen nog ontbreken.

Door: Kitty de Bruin

Als je een 100% elektrische auto koopt in Zuid-west Frankrijk ben je een pionier. Om onze autonomie en ecologische leefstijl verder door te voeren hebben we begin februari een elektrische auto aangeschaft een Renault Zoë Zen, alleen de naam al!

Omdat we in Frankrijk wonen hebben we een Frans merk gekozen, alhoewel sommige Fransen beweren dat de Japanse merken ook 100% in Frankrijk gemaakt worden. Dit model is dit voorjaar uitgekomen met een actieradius van ongeveer 300 kilometer.

Voor mijn vrijwilligerswerk moet ik naar Mont de Marsan of Bayonne, dus per locatie een actieradius van meer dan 150 km.

Verder hadden we een project ingediend om zonnepanelen te installeren dat is afgewezen door de prefectuur, ondanks dat twee burgemeester het project ondertekend hadden. Per januari 2017 is de wet gewijzigd, zodat we ook op houten gebouwtjes die al meerdere jaren in de tuin staan zonnepanelen mogen leggen.

Het is een beetje de verkeerde volgorde, maar we hopen eind dit jaar op zonne-energie over te gaan.

En volgens de lokale kranten zijn er begin dit jaar zowel in Orthez als in Salies de Béarn oplaadstations geplaatst .

We kregen wat instructies mee, en de mededeling dat je bij iedere Renault garage gratis kunt opladen.

Omdat we graag in San Sebastian (in de Spaanse autonome regio Baskenland) tapas eten gingen we op een zondag daarheen om de nieuwe kar uit te proberen. De grote garage onder het Kurhaus had geen oplaadpunten, en volgens de beheerder moesten we het maar bij het toeristenbureau vragen.

Die gaven een oplaadpunt aan vlakbij het oude gemeentehuis. Na enig zoeken vonden we twee oplaadpalen die niet erg herkenbaar waren

omdat er allerlei affiches op geplakt waren. Alleen stond erbij dat het een Ibil oplaadstation was en we konden geen enkele informatie vinden over cash of met een credit kaart betalen. Terug naar het toeristenbureau.

“Ja dan moet U een Ibil-kaart hebben...”

“Kunnen wij die dan bij U kopen?”

“Nee dat gaat alleen per internet.”

“En kunnen we dat dan hier via internet aanschaffen?”

“Nee want de kaart wordt naar uw huis gestuurd.”

“Is er een ander oplaadstation?”

Ze gaven op een kaartje een buitenwijk aan waar een benzinestation was met een oplaadpunt.

Bij dat benzinestation zagen we dat die ook via de Ibil kaart werkte, maar ook daar werd die kaart niet prepaid verkocht.

We hadden nog voor 100 km energie, dus dan maar terug naar Frankrijk, waar zoals ons GPS-systeem aangaf dat er oplaadstations in Biarritz waren. En op zondag zijn de Renault garages gesloten en de oplaadpunten bevinden zich achter de gesloten hekken.

De boordcomputer gaf parkeergarages aan met een oplaad punt. Ook daar kon je alleen via kaarten opladen.

Aangezien er niemand van de service aanwezig was hebben we de hulptoets ingedrukt en kregen een uiterst aardige meneer aan de telefoon die ons kon vertellen dat die kaarten alleen via internet te bestellen zijn.

Dan maar eerst naar de Red bar aan de overkant, een super gezellige bar van een ex-rugbyspeler. De Barkeeper wist een oplaadpunt bij het Radisson hotel.

Aan de receptie gaven we aan dat we wilden eten en of we tijdens ons diner de auto konden opladen?

“Nee dat kan alleen als U hier slaapt.”

“Maar we willen ervoor betalen en dineren.” Het was onmogelijk.

Bij de snelweg waren nog wat goedkope hotels. De receptioniste van het eerste hotel zei dat opladen onmogelijk was.

Het volgende hotel had kamers op de begane grond en we vroegen de receptioniste of we mochten uitproberen of het mogelijk was om via het raam van een kamer op de onderste verdieping onze auto op te laden.

Het lukte, maar we moesten wel de kamer die daar gelukkig maar 40 euro kostte betalen.

Ze maakte een grote kan koffie voor ons, ze hadden geen restaurant, en we waren te ver van het centrum om te lopen. Na drie uur hadden we genoeg energie geladen om weer naar huis te komen.

We hebben wat onderzoek gedaan naar andere oplaadpunten en we vonden aan de kust in Hendaye één waar we gratis kunnen opladen. Bij een Supermarkt in een Spaans plaatsje net over de grens: opladen met de Ibil-kaart. Bij Ikea waar je een identiteitsbewijs achter moet laten om gratis op te kunnen laden, vonden we uit dat de kabels van ons systeem te kort zijn voor het oplaadstation. De oplaadpunten in de dichtstbijzijnde plaatsjes werken nog steeds niet en op het gemeentehuis in Salies zei een beambte dat ik maar een brief moest schrijven naar het ministerie van Energie en een agent suggereerde dat ik dan ook een brief kon schrijven naar het Ministerie van Transport.

In een dorp tussen Bayonne en ons huis, stond een oplaadpunt. Toen we daar aankwamen zagen we geen display en dachten dat dit door de felle zon kwam.

Een zeer charmante man kwam vragen of we hulp nodig hadden. Ik vroeg hem of hij de burgemeester was en dat klopte. Hij belde voor ons het alarmnummer, de display ging aan, en we konden zowaar opladen.

Omdat het dicht bij huis was hebben we een half uurtje gebruikt en we wilden net weggrijden toen er weer een man naar ons toekwam die vroeg of alles goed was gegaan. Hij was van de technische dienst. Even over het beleid van Frankrijk gepraat en waarom er zo weinig oplaadpunten zijn. Hij vroeg: "Wilt u de waarheid weten?"

"Ja natuurlijk..."

"In deze streek zijn er 700 gepland en tot nu toe werken er twee, deze die, omdat u kwam, in werking is gesteld en één in St. Jean Pied de Port, die nu stuk is.

We vonden ook hele leuke dingen uit, zoals het feit dat als ik in de eco stand rij, de reis naar Orthez (12 km) totaal geen energie kost omdat er wat aflopende heuvels in het parcours zitten. Ook het bijladen bij ons thuis gaat super gemakkelijk en op nachtstroom.

We hebben nu een Ibil-kaart voor Spanje en drie kaarten voor Frankrijk.

Bilbao

Voor een vergadering van Ecolise.eu, moest ik naar het ecovillage Amalurra vlak bij Bilbao. Met de trein was het meer dan 8 uur en met de auto 2 uur en 40 minuten.

Via Google Maps heb ik de diverse routes uitgezocht. Als je binnendoor rijdt scheelt het heel veel energie, maar het is wel 40 minuten

extra. Het beste was de snelweg nemen, dan in Hendaye een uur bijladen.

Na San Sebastian gaf de kaart geen route meer aan, maar wel oplaadpunten. Blijkbaar kennen Franse auto's alleen de routes in Frankrijk. Gelukkig was ik goed voorbereid en had ik google-maps uitgeprint.

Ongeveer 20 kilometer voor mijn bestemming zag in een oplaadpunt op mijn scherm. Alleen deed het oplaadpunt (weer van Ibil) het niet, ik kreeg fout code 32; er stond geen telefoonnummer bij.

Bij aankomst bij het hotel had ik nog 40 km over, maar op de parkeerplaats waren geen oplaadpunten of stopcontacten.

Mijn Baskisch is zero en ik spreek alleen restaurant Spaans.

Ik begreep wel dat zij geen mogelijkheden zagen om de auto op te laden. Maar als pionier ga je dus de mogelijkheden zoeken. Ik vond achter het hotel een klein weggetje, waar de was-service kon komen en beneden waren wat conferentie ruimtes.

Zo kon ik via een raam een stopcontact bereiken en was de auto na 24 uur weer opgeladen. Terug ging het heel voorspoedig, omdat het weer bergafwaarts ging, en voor de zekerheid nog een uurtje in Hendaye bijgeladen.

De vergadering was zeer inspirerend, en de historie van dit oord zeer bijzonder.

Voorjaar

Op 14 maart hebben we voor dit voorjaar de laatste grues gezien.

De orchideeën staan in volle bloei evenals de bosanemonen.

Foto boven: orchideeën
Foto onder: bosanemonen

Ook de boomgaard bloeit spectaculair, vooral de nashi bloesem:

En onze kippen leggen nu eieren, daar hebben zee en speciale plaats voor uitgekozen, in een bed van de grote paarse maagdenpalm.

Gelukkig kunnen we weer omeletje eten van onze eigen eieren.

